

Ungdomslandet

Det var engang en mektig konge som hersket over et stort rike. Han hadde tre sønner og ingen datter. Og alt han satte seg fore å utrette, lyktes for ham, så årene svant som røk for fykende vind.

Så var det en natt fullmånen skinte så stor og vakker. Kongen lå våken og så på den gjennom vinduet på sovekammeret sitt. Og mens han lå slik og stirret, rant det ham i tankene at han alt var langt oppe i årene, og at tiden nærmet seg fort da han måtte kåre ut den av sønnene sine han fant best skikket til å bli konge etter ham.

Men tankene urodde ham der han lå. Han ble harm over livets forgjengelighet og steg frem av sengen, slengte en kappe om seg og gikk ut i haven for å svalde den hete kroppen og bli kvitt mismotet som hadde fått tak i ham.

Best han gikk der og drev mellom blomster og trær, fikk han øye på noe svart, kronglete som kom krabbende mot ham i månestripen på grusgangen. Da det nådde frem til ham, så han det var en eldgammel kjerring, så ihopkrøkt at fingertuppene rørte ved gruset.

«Du trenger ikke gå her nattens tider og stri med de tunge tankene dine», pep kjerringen. «Jeg vet om et land de kaller Ungdomslandet. Der ligger et slott, og bak slottet er en have, og i den haven vokser det et tre som bærer blodrøde epler. Ved roten av treet bobler det frem en iskald kilde, og spiser du et av eplene, og drikker du en slurk av det kildevannet, blir du ung igjen og får mot og krefter til å leve livet engang til.»

I det samme hun hadde sagt det, spant hun bort, og kongen stod der og glante på månestripen, og visste ikke om han var våken eller om han drømte.

Neste dag skikket han bud på sønnene sine, og sa at den av dem som skaffet ham et eple og en slurk kildevann fra haven bak slottet i Ungdomslandet, skulle få bli konge etter ham.

Den eldste sønnen ville først i vei. Han fikk mat i taska og vin på flaska og den gildeste hesten på stallen, og red ut i den vide verden for å lete opp Ungdomslandet.

Da han hadde ridd langt og lenger enn langt, kom han til et svært nypekratt dryssende fullt av pene små roser. Det var så vent at prinsen rent falt i undring over at noe så vakkert grodde opp ved allfarvei, og steg av hesten, fant frem nisten sin og satte seg til å spise i skyggen av krattet.

Best han satt, ble han var at noe rørte seg inne i krattet, og ut kom det en gammel, skrukket kjerring og stilte seg ved siden av matskreppe hans.

«Å kjære vene, gi meg en bitteliten brødkrumme hos deg. Jeg har ikke smakt matbeten på den dag jeg selv kan minnes», pep hun, ikke stort høyere enn en mus.

«Jeg har ikke mere mat enn jeg trenger selv», sa kongesønnen, grep matskreppe, hev seg i salen og red vekk fra kjerringen og nypekrattet som var så vakkert.

I belgmørket om kvelden kom han til et stort hus som lå like ved veien. Det lyste ut av vindusrutene, og klangen av sang og av strengelek trengte ut til ham.

Han steg av hesten, gikk inn og bad om husly for seg selv og stallrom for hesten sin, og

han fikk begge deler. En svenn kom og tok hesten; men kongesønnen gikk inn til den lystige flokk av gamle og unge, blandet seg i laget, drakk og moret seg til han glemte både far sin og ærendet han selv fór i.

Men kongen ventet og ventet, og ingen prins kom der med eplet og kildevannet han stundet så sårt etter.

Da året var omme, sa nesteldste sønnen at nå ville han i vei og lete etter broren og etter Ungdomslandet. Kongen sa ikke nei, og han fikk mat i taska og vin på flaska, og den nest gildeste hesten på stallen.

Det gikk ham akkurat som det hadde gått bror hans. Han kom til nypekrattet og falt i undering over hvor vent det var, steg av hesten og satte seg til å spise.

Men straks den skrukkete kjerringen kom stiltrende ut av krattet og tok på å tigge om mat, grep han skreppen, kastet seg på hesteryggen og sprengte i vei.

Sent om kvelden kom han til det store huset, så lys i alle vinduene og hørte klangen av sang og strengelek. Han gikk inn for å be om husly for seg selv og stallrom for hesten sin.

Men inne i huset traff han på bror sin, som spurte om han hadde flust med penger på seg. Det hadde han, og så ble det fest og turing natt og lyse dag, til han glemte både far sin og ærendet han selv fór i.

Da året var omme, og ingen av kongesønnene vendte hjem eller på annet vis lot høre fra seg, gikk yngste prinsen til kongen og bad om lov til å dra ut og lete opp Ungdomslandet og få fatt i eplet og kildevannet kongen så inderlig gjerne ville ha. Samtidig ville han nytte leiligheten og høre seg om etter de bortkomne brødrene, og det skulle nå være rart om han ikke på en eller annen lei fikk spurning av dem, mente han.

Kongen sa tvert nei. Han hadde bare denne ene sønnen å trøste seg til i alderdommen og ville ikke slippe han fra seg.

Men prinsen gnålte og tagg, og til slutt fikk han da maset seg til et slags ja-ord. Men det var ikke med kongens gode vilje at det ordet glapp ham ut av munnen.

I fykende fei gjorde yngste sønnen seg ferdig til reisen. Han fikk mat i taska og vin på flaska, men ingen hest til å ri på, for kongen så seg ikke utkomme til å miste flere av de kostbare hestene sine.

Men yngstesønnen mente som så, at han hadde unge, sterke ben å gå på, og freidig bad han farvel med faren og alle som var på slottet, og gav seg på vandring for å lete opp Ungdomslandet.

Blåne opp og blåne ned gikk han, og langt om lenge kom han til nypekrattet med alle de vene små rosene. Trett av vandringen hev han seg ned i skyggen av krattet og løste opp båndet for matskreppen.

I det samme han fant frem nisten, tok det på å rasle inne i krattet, og en eldgammel, skrukket kjerring kom stiltrende frem og stilte seg ved siden av skreppen.

«Å kjære vene, gi meg en bitteliten brødkrumme hos deg. Jeg har ikke smakt matbeten på den dag jeg selv kan minnes», pep hun, rent

ynkelig i målet.

«Bare ta det du helst vil ha», sa kongesønnen og grov frem det lekreste av nisten og la borttil henne.

Da hun hadde rusket i deg både vel og lenge og drukket seg godt utørst av flasken hans, spurte hun hvor han tenkte seg hen og hva ærend han fór i. Og prinsen fortalte uten omsvøp alt som det var.

Da han hadde snakket ferdig, sa kjerringen:

«Du har gitt meg, gamle kroken, av alt det lekreste du hadde i matskreppe din, og nå vil jeg gi deg et godt råd til takk for velgjort.

Når du kommer til Ungdomslandet, må du ikke bli der lenger enn en snau klokke time, og ikke skal du ta med deg mere fra haven enn ett eple og såpass med vann fra kilden at far din kan fylle munnen én gang.»

«Det rådet skal jeg legge meg på minne», sa prinsen, og gjorde seg rede til å dra videre.

«Nei, stans nå littegranne, jeg er ikke ferdig med det jeg har å si! På din vandring kommer du forbi et stort hus like ved veien. Der lever begge brødrene dine i sus og dus; men det er ikke verd at du går inn til dem før du får unnagjort ærendet ditt, og helst ikke da heller.»

Dermed så spant hun bort, og prinsen tok skreppen på ryggen og gav seg på vandring. Det store huset kom han til i dagslys, og hvordan det nå var eller ikke var, så syntes han han fikk svippe innom som aller snarest og hilse på brødrene.

Men de lå og sov og var ikke til å få vekket, og han måtte nøye seg med å legge ned en hilsen til dem, at han hadde vært der og var dratt videre til Ungdomslandet. Men han skulle stikke innom dem på tilbakeveien.

Da han kom ut av huset, stod den gamle kjerringen der, og hun var ikke blid i oppsynet.

«Nå var lykken bedre enn fremferden», sa hun. «Men siden du er så oppsatt på å sinke deg selv, skal du få denne hesten å ri på. Den korter alltid veien for deg så lenge det er ridendes, siden får du ta foten fatt.»

Dermed så tok hun en tordivel opp av skjørtelommen, stilte den på flate veien og la et lyserødt lite rosenblad over ryggen på den.

Straks ble tordivelen til en fnysende, kullsvart hingst, og prinsen hev seg i salen og sprenget avsted så støvføyken stod jevnhøyt med ham selv.

Langt og lenger enn langt red han, og så kom han til en skog som var så tettvokst at den lignet en vegg.

Han steg av hingsten og slapp den på beite, og salen hengte han på en gren, og så tok han på å bryte seg vei gjennom skogen.

Det gikk smått, og hvert plagg på kroppen hans var flerret i filler, da han sent en kveld fikk se et lys glimte frem mellom trærne. Han famlet seg frem etter lyset og kom til en jordhytte. Døren var stengt, men han banket på, og sa: «Lukk opp, bestemor.»

Straks hørte han subb av føtter mot jordgulvet, og en gammel, skrukket kjerring kom og lukket opp døren på gløtt og kikket ut.

«Nå har jeg levd i hundre vedfall, og ingen har kalt meg bestemor, og kan jeg gjøre deg noe bestemorsstykke, så skal jeg sikkert gjøre det», sa hun.

«Du kan ikke gjøre meg større bestemorsstykke enn å føre meg til Ungdomslandet», sa prinsen.

«Det landet har jeg aldri hørt nevnt for mine syndige ører, men jeg eier alle fuglene i skogen, kanskje de vet greie på det og kan hjelpe deg på vei. Jeg skal kalle dem sammen

når det blir dag.»

Så tok hun kongesønnen med inn i hytten og stelte vel med ham med mat og med drikke, og smurte grosalve på alle rispene skogen hadde revet i skinnet hans.

Straks dagen rant over tretoppene, stilte hun seg på trammen utenfor døren og blåste i en benpipe. Og fuglene kom susende i flokk og enkeltvis, til luften svartnet om hytten, slik en hærskares mangfoldighet var det av dem. Men ingen hadde hørt om Ungdomslandet, og hun sendte dem tilbake dit de kom fra.

«Nå vet jeg ikke bedre råd å gi deg enn at du drar til nesteldste søsteren min som bor sju blåner herifra. Hun eier alle dyrene i skogen, kanskje hun kan hjelpe deg. Men fordi du kalte meg for bestemor, skal du få dette sverdet. Det er slik laget at alt du truer med det, blir tamt, og du kan lett få bruk for det.»

Prinsen tok med glede mot gaven, spente sverdet om livet, takket for seg og gav seg på vandring.

Men hadde skogen vært tett før, så var den nå blitt ti ganger tettere. Men han var ikke av den sorten som gav seg over ved halvgjort arbeid. Han skar og han brøt, han smøg og han krøp, til han langt om lenge kom til en liten stue som lå på en åpning i skogen.

Han banket på døren, og sa: «Lukk opp, bestemor», og straks hørte han skrubbing av fotsåler mot gulvfjølene, og en krokett gammel kjerring åpnet døren og stod og myste mot ham med sure, rødkantede øyne.

«Nå har jeg levd i to hundre vedfall, og ingen har kalt meg for bestemor, og kan jeg gjøre deg noe bestemorsstykke, skal jeg såvisst gjøre det.»

«Du kan ikke gjøre meg større bestemorsstykke enn å føre meg til Ungdomslandet», sa prinsen.

«Nei, det landet kjenner jeg ikke noe til», sa kjerringen. «Men jeg eier alle dyrene i skogen, kanskje ett av dem vet om landet.»

Så tok hun en liten pipe opp av skjørtelommen og blåste, og straks tok det på å knake og brake mellom trærne, og en stor skokk dyr av alle slag brøt frem og stilte seg i ring rundt kjerringen og prinsen. Men ingen av flokken eide rede på Ungdomslandet, og hun bad dem gå tilbake tid de var kommet fra.

«Nå vet jeg ikke bedre råd å gi deg enn at du drar i vei til eldstesøsteren min, som bor sju blåner herifra. Hun eier alle fiskene i havet, kanskje hun kan hjelpe deg. Men for du var så snill og kalte meg bestemor, skal du få denne duken. Den er slik laget at når du sier: Duk, bre deg ut, dekk opp alle slags kostelige retter, så gjør den det.

Og når du og dem du har med deg til måltidet, er mette, sier du: Duk, dekk av, så bretter den seg sammen av seg selv til den ikke er større enn du kan putte den i vestelommen din. Ta godt vare på den, for den kan bli deg til større nytte enn du selv vet.»

Prinsen tok med takk mot gaven, bad farvel og gav seg på vandring over alle sju blånene. Han gikk gjennom skog hele veien til han kom til et åpent hav. På strandstripen lå en usselig liten hytte, og han banket på døren, og sa: «Lukk opp, bestemor.»

Straks hørte han dunk av kjepp mot gulvfjølene, og en gammel, ihopkrøkt kjerring med nesen til stav dro slåen fra døren.

«Nå har jeg levd i tre hundre vedfall, og ingen har kalt meg bestemor, og kan jeg gjøre deg noe bestemorsstykke, så skal jeg såvisst gjøre det», sa hun.

«Du kan ikke gjøre meg større bestemorsstykke enn å føre meg til Ungdomslandet», sa kongesønnen.

«Det landet har jeg aldri hverken hørt eller spurt navnet på en gang. Men jeg eier alle fiskene i havet. Kanskje en av dem har rede på hvor det er å finne.»

Så blåste hun i en liten benpipe hun tok opp av stakkloppen, og sjøen tok på å skumme og bruse, og stim på stim av alle de fisk som i havet var, søkte inn mot strandkanten. Alle var de der, bare hvalen manglet.

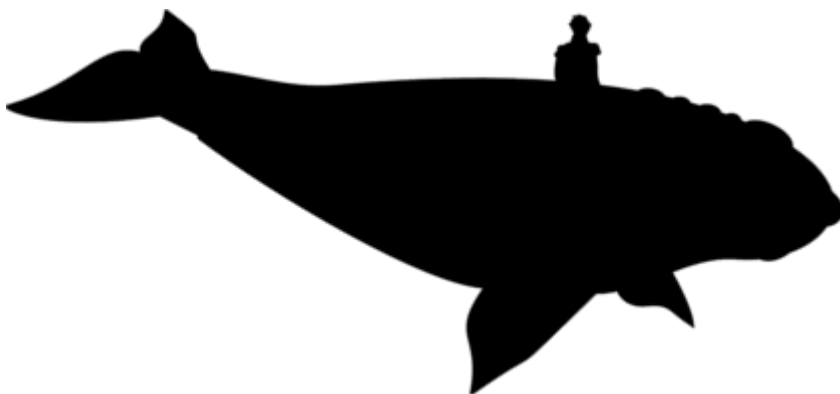
Hun blåste en gang til, og enda en gang; men da hørte de den peste langt ut på, og vannstråler stod sprøyt i sprøyt mens den brøytet seg vei inn mot stranden.

«Kan du fortelle meg hva det er for lønnveier du farer, siden du ikke hører når jeg piper på deg?» spurte kjerringen.

Hvalen lå og hev etter pusten, og det varte en drøy stund før den fikk mål for seg til å svare at han kom fra Ungdomslandet. Der hadde den ligget og døst i solsteken. Men veien derfra og hit var så lang at den greide ikke komme før.

«Har du vært i Ungdomslandet uten mitt vidende, skal du få gjøre turen om igjen med prinsen her står, på ryggen», sa kjerringen.

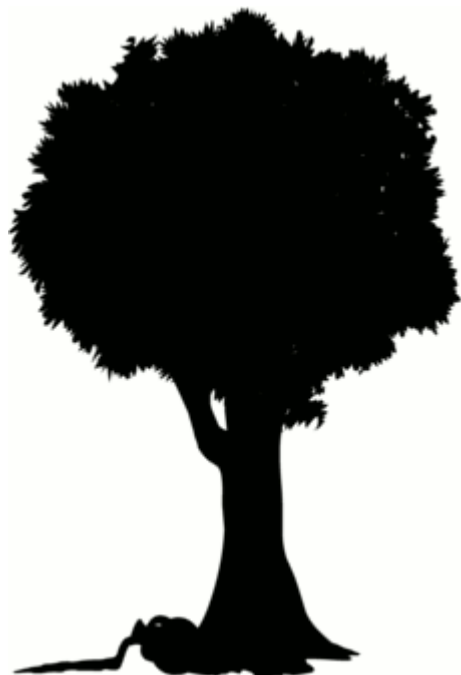
Dermed så satte prinsen seg på hvalryggen, og av bar det så skumskavlen fosset og veltet om dem.

Da de kom til Ungdomslandet, høvde det seg så vel at trollene som vokter slottet, lå og hvilte middag.

Hvalen bad prinsen gå rett forbi dem og ikke stanse før han var i haven bak slottet; og han måtte endelig ikke glemme å være tilbake og på ryggen til hvalen før klokken slo ett. Ellers våknet trollene, og da stod det om livet for dem begge.

Og så svømte hvalen inn til et svaberg, og kongesønnen krabbet på land og gikk fort opp til slottet og forbi trollene som snorksov ved inngangen. Det lå syv saler på rad, og han gikk gjennom dem alle syv; i den åttende lå en deilig prinsesse og sov på et leie av silke og gull. Hun var fagrere enn solen på himlen, og kongesønnen stod trollbundet ved synet og klarte ikke røre hverken hånd eller fot.

Men så sanset han seg og sprang til haven, plukket i en fart alle eplene av treet og hev dem i skreppen sin.

Vannet i den iskalde kilden boblet frem av en leirkrukke. Han stakk en mosedott i hullet og la krukken i skreppen sammen med eplene og skyndte seg tilbake til salen hvor prinsessen lå. Da han hadde stått og stirret på henne en lang stund, kysset han henne og skrev navnet sitt på veggen over sengen hun lå på.

I det samme tok klokken i slottstårnet på å surre til slag, og han la på sprang gjennom alle salene, forbi alle trollene, og fikk såvidt slengt seg på ryggen til hvalen da klokken var ferdig med å slå ett.

Men da var også trollene våknet. De tok store steiner og hev etter hvalen og prinsen. Og hvalen, som var så sint

over somlet til kongesønnen at den hadde pisket sjøen til skum, stakk tilbunns.

En lang stund svømte den under, og da den kom opp til overflaten hadde prinsen nesten mistet pusten.

«Ble du redd?» spurte hvalen.

«Ja», svarte prinsen.

«Like redd var jeg da du plukket alle eplene av treet i haven», sa hvalen, og stakk tilbunns for annen gang.

Da den dukket opp, varte det lenge før prinsen fikk pust for seg.

«Ble du redd?» spurte hvalen.

«Ja», svarte prinsen.

«Like redd ble jeg da du tok krukken vannet boblet frem av, og la den i skreppen din.»

Nå svømte den i vannskorpen en drøy stund, men så stakk den tilbunns for tredje gang, og da den så kom opp, lå prinsen som død over ryggen dens. Men litt om senn kviknet han til liv og fikk gulpet opp sjøvannet.

«Ble du redd?» sa hvalen.

«Ja», svarte prinsen.

«Like redd ble jeg da du bøyde deg og kyste prinsessen, og skrev navnet ditt på veggen over sengen hennes.»

Siden fór hvalen fredelig frem, og kjerringen stod nederst på fjæren og hilste dem velkommen tilbake fra ferden.

Før de skiltes, gav kongesønnen henne et eple og en slurk vann av leirkrukken, og da hun hadde spist eplet og drukket vannet, flaket den gamle hammen av henne, og hun stod der ung og vakker som den klare dag, og visste ikke hvor hun skulle gjøre av seg av bare glede over forvandlingen.

Men prinsen sa det var takk for velgjort. På tilbakeveien svippet han innom de andre to kjerringene og gav dem et eple og en slurk vann hver; og da de ble glade da den gamle hammen brast, og de stod der rene og uskyldige som liljer i morgensol.

Hesten fant han i utkanten av skogen der han hadde sluppet den på beite. Han spente salen på den og red så fort hingsten orket springe, uten å tenke på han var fillet og sundrevet både på kroppen og klærne.

Da han kom til huset hvor brødrene hans var, gikk han inn for å fortelle dem at han hadde vært i Ungdomslandet og hentet epler og vann.

De lot som om de var glad over at lykken hadde fulgt ham, og disket opp med mat og vin, og yngste prinsen spiste og drakk, og ante ikke at brødrene hans hadde blandet dvalendrikk i vinen for å bringe ham i ulykke.

Han sovnet der han satt, og seg under bordet, og brødrene åpnet skreppen hans, tok eplene og la andre i stedet, og skiftet vann på leirkrukken.

Så salte de hestene sine og red tilbake til kongen og sa de kom rett fra Ungdomslandet med epler og vann til ham.

Men i skreppen lå det et eneste visst eple, og på krukken var det en liten slant med lunkent vann. Kongen tok og spiste eplet og drakk vannet til siste dråpe. Men særlig yngre av utseende ble han ikke, og heller ikke av år, enda han selv trodde det.

Siden spurte han dem om de hadde sett eller hørt noe til yngste bror sin, og de fortalte han lå fillet og fæl og sov ut rusen under bordet i vertshuset, da de stakk innom som snarest for å få seg et måltid mat. Det stod ikke i deres makt å få vekket ham; men nå kom

han vel snart selv, sa de, og da kunne kongen se med egne øyne om de fór med løst snakk.

Da yngste prinsen våknet av den tunge dvalen, og hørte at begge brødrene hans var reist, ble han glad. Det var riktig av dem som hadde uthvilte hester å ri i forveien og varsle kongen, ellers kunne jo gleden bli for stor for ham.

Han gav seg god tid med å vaske og strigle hesten sin før han dro avsted, og red i ro og mak resten av veien.

Men da han kom hjem til kongsgården, ville ikke far hans kjennes ved ham eller høre snakket hans om Ungdomslandet. Ikke rørte han eplene eller vannet yngste sønnen hadde med til ham, enda gutten bad ham så vakkert om å smake og prøve virkningen.

«Du ser vel jeg er blitt meget yngre av eplet og vannet brødrene dine hadde med til meg. Men der står en alderdomssvak gammel kone, gi gaven din til henne», sa kongen.

Prinsen så gjorde. Men ikke ble hun yngre eller vakrere av å spise eplet og drikke av vannet prinsen gav henne.

Der kunne kongen selv se for en bedrager han var, sa de andre to brødrene, og var ikke han skyldig til å dø, fantes det ikke rett og rettferdighet i landet. Og så lenge holdt de på med å anklage bror sin, at kongen tok og kastet yngste prinsen i løvehulen.

Da prinsen nådde bunnen i hulen, ville løvene fly på ham og rive ham i filler. Men han løftet sverdet sitt mot dem, og tamme som bikkjer kom de smygende til ham og slikket ham på hånd og fot.

Og da sulten meldte seg, tok prinsen duken opp av vestelommen og bad den dekke opp med alle slags kostelige retter, og hverken han selv eller dyrene led noen nød.

Men så hendte det en dag at det kom en utsending fra prinsessen av Ungdomslandet med bønn og beskjed til kongen om å sende til henne den prinsen som hadde skrevet navnet sitt over sengen hennes. Trollene var døde av alderdom, da de ikke lenger hadde eplene og kildevannet å forynge seg på, og veien til Ungdomslandet lå åpen og fremkommelig for enhver.

Kongen sa at eldste sønnen fikk reise, og han red etter strake landeveien til han kom til Ungdomslandet.

Foran slottet var det breidd et stort, fagert teppe oversådd med gull og kostelige stener. Midt på teppet satt prinsessen med hendene foldet i fanget.

Da prinsen nådde kanten av teppet, stanset han hesten. Men da ropte prinsessen: «Ri tilbake dit du er kommet fra. Du har aldri vært i Ungdomslandet!»

Og prinsen snudde hesten og red hjem til kongsgården.

Da sendte kongen den nesteldste sønnen. Men det gikk ham som det hadde gått bror hans. Han kom til slottet og stanset hesten ved ytterste teppekanten, og prinsessen lot ham snu hjem igjen. Han hadde aldri vært i Ungdomslandet før.

Nå gikk det noen dager; men så kom et nytt bud fra prinsessen at enten fikk kongen

sende til henne den prinsen som hadde vært i Ungdomslandet og skrevet navnet sitt over sengen hennes, eller så fikk han forberede seg på krig.

Men da måtte værsgod de to som hadde fart så stygt frem mot yngste bror sin, gå til bekjennelse. Og full av sorg gikk kongen og de ypperste menn i riket til løvehulen for å se om det ikke lå noen benknoker igjen av den uskyldige prinsen, så de kunne få gitt ham en hederlig begravelse.

Men hvem kan vel skildre deres glede da de gløttet ned i hulen, og så prinsen sitte der lyslevende med løvene i ring omkring seg.

De dro ham opp, og brødrene hans ble kastet ned i hulen til straff for deres onde hjertelag, og så var deres saga ute.

Kongen tok og kledde yngste prinsen i skinnende rustning og gav ham den gildeste hesten på stallen, og bad ham ri til Ungdomslandet, og prinsen lot seg ikke be to ganger. Lynrapt red han den lange veien. Han stanset ikke ved kanten av teppet, men sprenget frem til prinsessen så gull og dyrebare stener gnistret og spratt om hestehovene.

«Ja, du har vært i Ungdomslandet!» ropte prinsessen og strakte begge armene ut mot ham.

Og så ble det bryllup. Prinsen ble konge, og prinsessen ble dronning, og dagene svant som en lek.

Men en dag kongen kom uforvarende inn på kammerset til dronningen, så han at hun satt og gråt, og han spurte hvorfor hun ikke kom til ham med det som tynget henne.

Da fortalte dronningen at de hadde vært to søstre, og trollene hadde forhekset dem begge. På henne hadde de kastet en årelang søvn, og den vesle søsteren hennes hadde de skapt om til en gammel, skrukket kjerring og gjemt henne i et nypekratt. Og hun var ikke god for å føle seg glad og lykkelig før hun fikk henne fridd fra trolldommen.

«Det kunne du ha sagt meg før», sa kongen. «Men kom nå og bli med meg, så reiser vi og hilser på far min», sa han.

Da de kom så langt som til nypekrattet, klaget dronningen over at hun var så svak og trett, og bad om å få legge seg i skyggen av krattet, mens søvnen gled over øyelokkene. Og kongen bredte kappen sin over gresset og satt hos henne mens hun sov.

Best han satt, tok det på å rasle inne i krattet, og den gamle, skrukkete kjerringen kom krabbende frem.

«Nå har du nådd det du ville nå og mere til, ta nå sverdet og hugg hodet av meg til takk for min del av hjelpen», sa kjerringen og rakte halsen frem.

Kongen trakk sverdet og skilte hodet fra kroppen, og en deilig prinsesse stod der kjerringen hadde stått.

Da dronningen våknet og fikk se søsteren sin, gråt hun av glede. Sammen fortsatte de reisen til gamlekongen, som ikke kjente seg eldre av år enn at han syntes han godt kunne gifte seg engang til.

Han fridde til prinsessen som var løst ut av den skrukne kjerringhammen, og så ble det bryllup i den kongsgården også, og har de ikke sluttet med feiringen, så holder de på ennå.

Snipp snapp snute. Her er eventyret ute.

Ordforklaringer

- **taske:** liten veske eller pung
- **gild:** flott, staselig
- **vent:** vakkert, skjønt, nydelig
- **allfarvei:** allmannvei, vei alle bruker, vanlig ferdselsvei
- **skreppe:** lærveske til å bære på ryggen eller skulderen
- **brødkrum:** brødsmule, liten brødbit
- **svenn:** håndverker
- **stiltre:** vakle, gå med stive bein
- **spreng:** ri fort
- **turing:** svir, fest, selskapelighet, rangling
- **spurning:** få spurt om, få nyss om, få greie på
- **blåne:** fjell som er så langt borte man kan se, og ser blåaktig ut (et synsbedrag forårsaket av atmosfæren)
- **uten omsvøp:** rett ut, uten å dekke over noe, uten bortforklaringer
- **vedfall:** levetiden til et tre, brukt til å angi høy alder
- **lønnvei:** hemmelige eller skjulte veier og stier
- **høve seg:** passe seg, legge seg til rette, falle på plass
- **litt om senn:** gradvis, etter hvert
- **dvaledrikk:** sovemedisin

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Norsk folkeeventyr fra Nord-Norge, samlet av Regine Normann (1867-1939).
(Offentlig eiendom - public domain)

Kilde: [Nye Eventyr, 1926 \(nb.no\)](#)

Teksten er noe redigert av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Karl-Robert Rønning

Laget ved hjelp av bilder fra pixabay.com. (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.